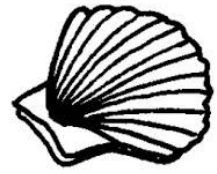


T Ó T I K A G Y L Ó



A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. IX. szám 2019. szeptember

Nyári szüret

Létezik ilyen? Miféle szüretéről van szó? Az nem hagyományos őszi foglalatosság? Esetemben nem. Én bizony nyáron is szüreteltem. Méghozzá kegyelmet. Egyik ajándék a másik után került a puttonyomba.

A nyári szabadság előtti napokban a verbitáknál lelkigyakorlatoztam. Legdrágább imánkat, a Miatyánkot elmékedtük át ízlelgetve, fontolgtatva a sokszor bizony gépiesen elhadart kéréseket. Nem kis meglepetésünkre az egyik közösségi misénket egy 60 éves papi jubileumát ünneplő atya celebrálta. Homíliája rövid, ugyanakkor megrendítő volt. „Nyolcgyermekes, egyszerű családból származom, ahol 3 fiú is papnak állt. Amikor a bátyám fölfedte szándékát, miszerint szemináriumba vonulna, apám kérve kérlelte, várjon még egy-két évet, segítsen a földeken, aztán induljon az ismeretlenbe. A bátyám azonban roppant elszánt, céltudatos volt. Apám felhorkant, irgalmatlanul pofon cserdítette és kijelentette: 'Ezentúl ne is lássalak!' Öt év múlva látták és ölelték meg egymást, a bátyám újmiséjén. Ilyen példa állt előttem. Magamról szólva, én nem tudom mit kedvelt meg bennem az Isten, hiszen nem voltam sem túlzottan jófejű, sem talpraesett gyerek. De meghívott és neki szolgállok már két emberöltő óta. És nem bántam meg egy pillanatig sem, hogy elindultam ezen az úton. És most, a behívó parancs előtt egyre azon töprengök, tettem-e valami jót egész életemben. Remélem, hogy az én Uram talál majd legalább egy apró jócselekedetet, amit érdemül tulajdoníthat nekem.”

A fiúk táborában történt, a sziklamászást követően. Szerettem volna honorálni segítőink fáradozását, de semmit sem fogadtak el. Még útiköltséget sem. „Semmivel sem tartoznak, örülünk, hogy segíthettünk. Látni az örömet a fiatalok arcán, amikor erejüket megfeszítve fölküzdötték magukat a sziklába vajt kampóig, ez volt a fizetségünk.” – mondta a három gyermekes családanya, aki nyolc év után ismét „rendelkezésünkre állt”. Jutka a buszig kísért bennünket, hogy a csoport másik felétől is elköszönhessen. A pár perces séta alatt kiderült, férjével reformátusok és gyakran segédkeznek egy-egy

gyülekezet nyári táborában. Ők ezt szolgálatnak gondolják, valamit szeretnének a „kötelezőn” túl is visszaadni Istennek a jóságáért, azért, hogy megtartotta, megtartja őket. Magam, amikor reggel fölbredek - folytatta Jutka - együtt éneklek a telefonom csengőhangjával: „Az Úr jósága, hogy még élünk a földön, mert az Ő irgalma soha véget nem ér, újjáéled reggelre, minden reggelre, nagy a Te hűséged, ó Uram, nagy a Te hűséged!”

Már Kőszegen időztem, jutott bőven idő az olvasásra, tájékozódásra. Így került elém a fertőszéplaki közösség plakátja, melyen zenés estre hívogatják a kíváncsiakat: „Az öröm útja – zenés misztériumjáték” Louis Evely hasonló című és tartalmú könyvét ismertem régről, sőt folytatásokban valamelyik egyházközségi lapban is lehoztuk. De mindezt dalban elbeszélve, színpadra állítva? Természetesen ott volt a helyem a takaros község patinás előadóhelyén, a Széchenyi kastély udvarán, ahol több százan vártuk az előadás kezdetét. Nem kellett csalódnom. A 70 (hetven!) amatőr énekes és zenész produkciója magával ragadó volt. Tanúságtétel a javából. Egyben eltűnődtem: hol akadna, akárcsak két tucat ember, aki tanúságot tenne reményéről, a hitben megélt örömről a többieknek, a szkeptikus, kritikus, fanyalgó „tömegnek”? Hallom innen-onnan, micsoda duhaj kedve támad sokaknak egy-egy névnapi, vagy céges buli kapcsán. Önkéntelenül dalra fakadnak, nem számít se a nóta szövege, se a közönsége. Mi ez a furcsa szemérmesség, húzódozás, ha a legmélyebb és legbiztosabb identitásról kéne bizonyosságot tennünk: a Krisztushoz tartozásunkról.

Ez csak három a nyár legzamatosabb kegyelmi ajándékából. Lenne még mustrálni való bőven. És a te kosarad? Ugye abban is akad megosztani való?

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István: *Ősz táján*

Megjelent: 2005. január 30. vasárnap., 3282

Öregember ült az asztal mellett, és kinézett az ablakon. Csak nézett. Kalapja az ölében, botja két térd között, és szeme meg se rebbent a szigorú nézésben. Az ablakban két muskátli között a szomszéd kéménye látszott, a kéményen gólyafészek. A fészek peremén a kis gólyák szárnyukat próbálgatták, néha felugrottak a levegőbe, és pár pillanatig fent is maradtak. Az öregember bólintott.

Közben megérkezett hol az egyik öreg gólya, hol a másik, és sorjában megetették a fiakat. A fiatalok tolongtak, lökdösték egymást, de az

öregesek sose tévesztették el, melyik kapott már, és az erőszakoskodót keményen félrelékték.

Az öregember megint bólintott. Július elején járt az idő. Párás, meleg reggel volt, és az öreg arra várt, hogy tarisznyáját megrakják egy

hétre való élelemmel. Ment volna már, mert a kunyhót csak a kutya őrzi, de nem mehetett, mert özvegyasszony lánya az unokával volt a konyhában elfoglalva.

- Na, gyere már, Péterkém!

- Előbb adjon enni!

- Kapsz azután; éppen lángos van, de vár öregapád...

- Nem.

- Csak az arcodat mosom meg.

- Nem. Előbb enni adjon!

A vén csősz nézte a gólyákat. Most mind a két öreg madár ott volt, és mereven azt figyelték, hogy a fiatalok hogyan repülnek át egyik kéményről a másikra. Talán ez volt az első repülésük, mert a kéményt alig tudták elérni, de elérték. Csak a harmadik kis gólya tétovázott. A másik kettő már kétszer is megrepülte a rövid

utat, a harmadik felugrott ugyan a levegőbe, de aztán visszakereszkedett újra a fészekre. És amikor már harmadszor lebbent

fel, és harmadszor is meggondolta magát, az egyik öreg madár úgy alávágott, hogy az ijedségtől vagy a fájdalomtól majdnem leesett ugyan, de repült végre oda is és vissza is. Akkor a gólyák visszahajtották nyakukat, és kelepelték. Az öreg pedig felkelt, és kiment a konyhába. A gyerek ült a padon borzasan, mosdatlanul, egyik lábát makacsul a másikra fonva.

- Itt van öregapád is, na gyere! - És az asszony ránézett apjára. Hosszan nézett rá, és leeresztette a kezét szégyenlősen és ijedten. A konyhában csend lett.

- Ne erőltesd, Mari. Kettőnkre szedj össze kenyeret, miegymást. A gyerek is gyün.

- Ki, édesapám?

- Ki!

- Nem sok szabadsága van már - mondta az asszony kérlelően -, beirattam az elsőbe?

Az öreg a szűrt a padkára lökte, s a szűr nagy

csatja nekiütődött a mosdótálnak kemény, hideg csattanással.

- Jobb, ha Pétörnek az apja tarisznyájába pakulsz, az enyimbe nem fér el. Pokrócot az istállóbul viszek.

Az asszony szemé elnedvesedett, a gyerek



ijedten lapult.

- Mozdulj! - nézett rá az öregember hideg csendességgel, és a kisgyerek fürgén lecsúszott a padról.

Ez júliusban volt, július elején, most pedig szeptember van. Hajnal. A kukorica már elhallgatott, mert harmat szállt éjszaka a beszédes levelekre, és a tücskök is elnémultak, mert citerájuk húrja megreszketett az ébredés józanágának párájában.

Csak a tűz él még a hamu alatt, és lágy kék füsttel tapogatja az érkező világosságot. A kunyhón most kezd színe lenni a tökvirágnak, amiből már sose lesz tök, de ez nem baj. A patakparton egy varjú károg, ébresztgetvén a világot, és dühösen recsegteti a riadót, mert senki sem igazodik hozzá.

Az öreg csősz átbálgatja a kis hídon, és felnéz a varjúhoz.

- Fenének lármázol, más talán nem tudja, hogy reggel van?

A kunyhó előtt Péter rakja a tüzet. Az öreg megáll a kukorica közt, mielőtt kiérne, és nézi a gyereket. Hosszan és csendesen. A tűz lángra kap, és pattanik néha, mintha száraz ágait törné valaki, ámbár hiszen tör a tűz is.

A gyerek ásít.

- Ráértél volna - lép oda az öreg -, van még idő.

- Vízet hoztam. Mert meg is kellett mosdózni.

Azt mondják, ott megnézik az ember kezét is...

- Na, a tiedet megnézhetik!

A gyerek maga elé tartja két kis kezét.

- Öregapám is elgyűn az iskoláig?

- Ha akarod... Ámbár aki éjjel meg meri járni a határt, aki meg meri állítani az idegön kocsit...

És te megmerted...

- Nem félek én!

Az öreg szőlőt rak ki a pokrócra meg almát, pirosat.

- De azért elmegyek veled, mert mért ne mennék?

- Ilyen meg ilyen - int a gyümölcsök felé - nem lesz ott senkinek.

A varjú elhallgatott már, a tűz is eltűnt a nap ragyogásában, némán érik a határ, és csak az öreg bálgat az unokával a csendes dűlőúton.

Most a kezét fogja, mert nagy út a mai. Szó sincs, de a kézfogásban minden benne van.

Ennél többet mondani úgysem lehetne.

Az égen gólyák repülnek dél felé, s amikor az öreg feltekint egy pillanatra, elereszti a gyerek kezét.

"Elereszthetem már én is" - gondolja, de azért mégiscsak újra megfogja a kis kezét.

Aztán eltűnnek a fordulónál, és mögöttük édes, meleg, aranylós őszi csend marad az úton.



Gyerekszáj

Nagypapája ölében ül az unokája és az öreg ráncait nézegeti.

- Mik ezek az arcodon, nagyapám? - kérdezi.

- Ráncok.

- És ezeket Isten adta neked? - kérdi a kicsi.

- Igen, engem még nagyon régen teremtett.

Az unoka végigsimítja saját arcát:

- És engem is Isten teremtett?

- Igen, de téged még nem olyan régen.

- Akkor ezek szerint Isten most már sokkal ügyesebb, ugye?



Mi lenne, ha...

- Mi lenne, ha Isten nem szakítana időt arra, hogy ma megáldjon Téged, mert tegnap nem mondtál köszönetet Neki?
- Mi lenne, ha Isten úgy határozna, hogy holnap már nem vezet, mert ma nem követted Őt?
- Mi lenne, ha soha többé nem látnád virágba borulni a természetet, mert tegnap morogtál, amikor az Úr esőt küldött.
- Mi lenne, ha az Úr nem jönne veled ma, mert elfeledkeztél arról, hogy ez az Ő napja?
- Mi lenne, ha Isten holnap elvonná tőled a Bibliát, mert ma nem olvastad azt?
- Mi lenne, ha Isten elvonná tőled az evangéliumot, mert elmulasztottad meghallgatni szombatod a prédikációt?
- Mi lett volna, ha Isten nem küldte volna el egyetlen Fiát, mert azt akarná, hogy te fizess a bűneid árát?
- Mi lenne, ha a templom ajtója zárva maradna, mert nem nyitottad meg a szíved ajtaját?
- Mi lenne, ha Isten nem szeretne, és nem törődne veled, mert nem szereted, és nem törödsz embertársaiddal?
- Mi lenne, ha az Úr nem hallgatna meg, mert úgysem figyelsz Rá?
- Mi lenne, ha Isten úgy válaszolna imáidra, amilyen mértékben odaszántad magad a szolgálatra?
- Mi lenne, ha Isten úgy elégítené ki szükségleteidet, amilyen mértékben Neki adtad életedet?

Forrás: Internet

Szilvás lepény – kelt tészta

2 gáztepsire való adag:

4dkg élesztő

6dl tej

2-5 evőkanál porcukor

2 csapott mokkáskanál só

liszt (amennyit felvesz)

1 cs vaníliás cukor + 1 a hintéshez

1 tojás + 1 tojássárgája

1-2 evőkanál étolaj

1kg szilva

fahéjas cukor

kicsi búzadara a szóráshoz

2-2dl tejföl és 2-2 evőkanál étolaj tepsinként

Az élesztőt felfuttatjuk a langyos cukros tejben. A lisztbe belekeverjük a sót, a vaníliás cukrot, a tojást, a tojássárgáját és rugalmas, nem kemény tésztát dagasztunk belőle. Amikor már majdnem kidolgoztunk, pár kanál olajt is beledolgozunk.

A tésztát ujjnyira kisodorjuk, megszórjuk búzadarával. A szilvát kimagozzuk, félbevágjuk, ráfektetjük sorban a tésztára, meghintjük fahéjas cukorral. 2dl tejfölt összekeverünk 2 evőkanál étolajjal és megcsapkodjuk vele a szilvás tésztát, majd a tepsiket letakarjuk és duplájára kelesztjük.

Forró sütőben, gyorsan 10-15 perc alatt megsütjük, ne szárogassuk ki. Kihűlve, a tetejét megszórjuk vaníliás cukorral és nagyobb kockákra szeleteljük.



A nyelv tulajdonságai

1. *Csendes nyelv:* Néma - nem szól sem Istenhez, sem Istenről, sem a mennyről. Némán hallgat az üdvösségről.

2. *Földi nyelv:* Vannak emberek, akik csak a világról beszélnek, mintha minden reményük ebben a földi életben lenne, és földi örökkévalóságot keresnének.

3. *Gyors, vagy haragos nyelv:* Nem tud parancsolni a szenvedélynek, elragadják, mint a kocsi a megvadult lovak.

4. *Fecsegő nyelv:* Fecsegéssel könnyít magán "nyelve alatt álnokság lakozik". A fecsegő nyelv felszínes szívet takar. "Színezüst az igaz ember nyelve" de, "az ostobák szája balgaságot áraszt."

5. *Kritizáló nyelv:* "Ki vagy te, hogy mászt ítélsz meg?" Ha az emberek szíve alázatosabb lenne, nyelvük is irtalmasabb lenne.

6. *Rágalmazó nyelv:* A rágalmazó másokat sebez meg, és ezeket a sebeket egyetlen orvos sem tudja begyógyítani. A kard sem ejt olyan mély sebet, mint a nyelv.

7. *Tisztátalan nyelv:* Amely piszkos, durva, közönséges, erkölcstelen és másokat támadó beszéddel könnyít magán: "Egyetlen rossz szó ki ne jöjjön a szátokon!"

8. *Hazug nyelv:* "Ne hazudjatok egymásnak!" Isten legnagyobb ellensége a hazugság, amely istentelen szívet takar. A hazugság olyan bűn, amely nem jár egyedül, más bűnöket von maga után. Abszolón azt hazudta apjának, hogy fogadalmat tesz Hebronban, s ez a hazugság árulásának csak előjátéka volt.

9. *Hízog nyelv:* Amely szemtől szembe szépeket mond, de a hátad mögött "gyűlöl, színlel az ő szájával -... amikor szépen szól, ne higgy neki". A színlelt szeretet rosszabb mint a gyűlölet. Hamis, álcáz, álarc mögé bújik, más színben tünteti fel magát.

10. *Dicsekedő nyelv:* "A nyelv is milyen kicsi testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik."

11. *Káromló nyelv*

12. *Gúnyolódó nyelv:* Olyan fekély amely a nyelvénél fakad fel.

13. *Csábító nyelv:* Az a nyelv, amely "szép szóval ékes szóvalással megcsalja a jóindulatúak szívét."

14. *Kegyetlen nyelv:* amely kegyetlen beszédével megsebesíti a másik szívét.

15. *Zúgolódó nyelv:* A zúgolódás olyan elégedetlenség, amely az ajkakon át jut kifejezésre.

16. *Csúfolódó nyelv:*

- A nyelv milyen kicsiny testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa ... egész testünket beszenyezi, és lángba borítja egész életünket..., a nyelvet az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezetlenül gonosz az ..., ugyanabból a szájból jön ki az áldás és átok! Testvéreim, nem kellene ennek így lenni! Jak 3,5-10

Japán: magányos embereket meghallgató központot működtet az egyház

„Egy pohár víz” elnevezéssel működik Tokió közelében a központ, amely kettős célt szolgál: segítség azoknak, akik emberi kapcsolatokra vágnak és istentiszteleti hely. A Pápai Külmisziók Intézetének főtitkára hozta létre, amikor Japánban teljesített szolgálatot – számol be a Vatikáni Rádió.



„Japán egy kapcsolatok nélküli társadalommá kezd átalakulni. A származási helyhez, a saját családhoz való kötődés egyre bizonytalanabbá válik. Ehhez a veszteséghez társul elválaszthatatlanul a magány drámája” – nyilatkozta a Fidesz missziós hírgyűnökségnek Marco Villa atya, a Pápai Külmisziók Intézetének (PIME) főtitkára. A pap éveken keresztül Japánban végzett missziós tevékenységet, ahol megalapította a koshigayai meghallgató központot. Koshigaya Tokiótól 20km-re északra található.

Szolgálat a lakosságnak és istentiszteleti hely

„A központ célja, hogy elkísérje a *magányos embereket* és befogadja elsősorban azokat, akik emberi kapcsolatokat kívánnak ápolni és arra vágnak, hogy meghallgassák őket.” Japánban minden időt elfoglal a munka, kevés szabadidő áll rendelkezésre. Nagyon kevés tér jut arra, hogy az ember a saját létének értelmével, az emberi kapcsolatok és a vallásélmény ápolásával foglalkozzon. „Ezt a meghallgató központot kettős céllal hoztam létre” – mondta Marco atya. „Egyrészt, hogy szolgálatot tegyek a lakosságnak, másrészt, hogy egy istentiszteleti helyet nyissak egy olyan környéken, ahol egyetlen katolikus intézmény sincs.” Így is történt. 2011 novemberében megnyitotta kapuit a központ egy japán névvel, amelynek jelentése: „Egy pohár víz”. „Az elnevezés emlékeztet a figyelemre és a rendelkezésre állásra, de utal Jézus szavaira is, aki a legszegényebbek megsegítésében jelöli meg a keresztények hitének mértékét.”

Magas arányú az elszigetelődés Japánban

Japánban nagyon alacsony a születések száma és a hagyományos család erősödő szétbomlásának lehetünk tanúi. A kormány becslései szerint 2019 végéig 921 ezer lesz az újszülöttek száma, ami közel 25 ezerrel kevesebb 2018-hoz képest. A japán lakosság 30%-a 65 éven felüli. „Elsősorban a fiatalok szenvednek ebben a helyzetben, amely gyakran ellenőrizhetetlen és drámai patológiákkal és hatásokkal jár” – mutatott rá Marco atya. Japánban az ún. önkéntes elszigetelődés jelensége a fiatalok körében is terjed. A japán kormány által közzétett adatok szerint több mint 700 ezer fiatal bezárkózik otthonába és minden kapcsolatot elvág a külvilággal. „Elköteleztük magunkat, hogy közel álljunk az emberekhez és kiemeljük az emberi méltóság jelentőségét: minden ember önmagában értékes, mert férfi vagy nő” – fogalmazott Marco Villa atya. A központ által folytatott szolgálat kiemelkedő szerepet ért el a keresztény tanúságtétel terén: a központba járó személyek közül ezekben az években voltak, akik bejárták a hit személyes útját és megkeresztelkedtek.

A japán egyház kihívásai

A japán egyház kihívásai között említhető a megszentelt életre irányuló hivatások csökkenése, amelyhez kapcsolódik az utóbbi években a külföldi misszionáriusok kisebb számú jelenléte is. „A közelmúltban elsősorban a Fülöp-szigetektől, Dél-Koreából és Vietnámból érkeztek misszionáriusok, akik segítik munkánkat”. „Egy olyan országban, ahol a katolikusok száma 440 ezer, vagyis a 145 milliós lakosság 0,2%-át teszik ki, átfogó értelemben át kell gondolni a missziós modellt a helyi papokkal és a világi hívekkel ápolat kapcsolat terén” – hangsúlyozta Marco atya.

Ferenc pápa útja Japánba

Ferenc pápa novemberben tervezte felkeresni a felkelő nap országát. „Nagy a várakozás és a lelkesedés. A japán helyi egyház kis nyáját jelent, de a pápa jelenléte lélegzétvételt, örömet és erős buzdítást ad majd a ránk váró kihívások leküzdéséhez” – zárta interjút Marco Villa atya, a Pápai Külmisziók Intézetének főtitkára a Fidesz missziós hírgyűnökségnek.

A Biblia

A Biblia fa: Virágzik és gyümölcsöt terem a legnagyobb szárazság idején is.

A Biblia győztes: A legyőzötteket nem rabokká, hanem szabadokká teszi.

A Biblia hajó: Sohasem fut zátonyra, és utasait biztonságosan célba viszi.

A Biblia híd: A mulandóságból az örökkévalóságba vezet.

A Biblia tolmács, sok nyelven tolmácsolja Isten akaratát.

A Biblia bíró: Személyválogatás nélkül igazságszerűen ítél.

A Biblia világhírűség. A legnagyobb sötétségen is áthatol.

A Biblia az a könyv, amelynél jobbat nem lehet írni.

A Biblia térkép: Isten országa megismerhető belőle.

A Biblia eke: Már sok kemény szívet megmunkált.

A Biblia útmutató: Aki figyel rá, nem tévedhet el.

A Biblia távcső: A messzi jövőbe lehet vele látni.

A Biblia az a fegyver, amellyel a bűn megölhető.

A Biblia út: A Golgotán át a dicsőségbe vezet.

A Biblia vonat: utasait a mennybe szállítja.

A Biblia ellenőr: Mindenkit figyelmeztet.

A Biblia eredete és értéke is örök.

A Biblia éltető víz, üdítő levegő.

A Biblia nap: Világít és melegít.

A Biblia az enyém. A tiéd is?



Boldogság, gyere haza?



– Nézd – figyelmeztetett kamaszkorom legszébb nyarán Esti Kornél –, mindnyájan ábrándozunk arról, hogy valamikor boldogok leszünk. Mit képzelünk el ilyenkor? Többnyire valami állandót, szilárdat, tartósat. Például egy kastélyt a tenger partján, kertet és csöndet körötte, egy nőt, gyermekeket, családot, esetleg pénzt vagy dicsőséget. Ezek csacsiságok. Az ilyen képek kiskorunkban jelennek meg előttünk. A mese ez, az örök és légüres mese.

Ülök a mólón, és nézem, hogy járja a táncát a vízen a fény. Néhány napja maradt mögöttem a negyvenhetedik születésnapom. Elindult a balatoni nyár, a fiammal vagyok táborban; amíg a fiak edzenek, az apák szabadidejüket töltik. Valójában arra a pillanatra emlékezem, amikor másvalaki volt negyvenhét éves, és én arra gondoltam, hogy miután öt év van közöttünk, és neki még három éve van az ötvenig, van időm élni. Az, hogy élnem fontos lenne, szorongató szempont volt; Másvalaki épp a róla szóló könyv megjelenését ünnepelte a könyv szerzőjével, több száz meghívottal és velem, aki a színpadon kérdezte. Az addigi élet: mű.

Idáig tudom a történetet,

írta ő, hárommal az ötven előtt, illetve énekelte, már akkor is, amikor ő negyvenhárom, én harmincnolc. Azóta eltelt öt év, koncertjei tömegében bujkáltam az ötvenedik évemben, van új házassága, gyerek és egy bátor szólólemez. Három évem van az ötvenig. Nézem az aranyhidat. Déli partról az északit. Ha rá mernék lépni, átvinne gyerekkorom nya-

rainak tengerpartjára. Képzletben meg is teszem, és visszanezek. Megijeszt a túlpartról kamasztekintetembe fűrődő, résnyire húzott pupilla. Ha azt nézem, e tekintetet a gyermek nem állja. Nem, mert amikor a felnőtt, érett szempár gyermekkori önmagával néz szembe, rádöbben Esti Kornél igazára. Az a gyerek ott, akinek horizontja a déli part volt, mely leginkább a víz színével egyenlő, mindent megálmódott. A társát, a gyerekeit, a házat, a kutyáját, a dicsőségét, mindent, arc nélkül, tökéletesen. Eltelt néhány évtized. Minden megvan. Közben a menetszél mégis porfelhőt fúj az álmokból.

Hol van a boldogság, mi van a boldogsággal?

Az a fiú ott a túlparton a jövőről alkotott elképzeléseivel persze csalódottan látná – és csalódottan látná – felnőttkori önmagát. Okkal, hiszen nem feleltem meg az elvárásaimnak, nem ezt a képet políroztam, amikor magamat a jövőmben elképzeltem. Az, hogy testhezálló hiányérzettel élem felnőtt éveim java részét, tény. Mégis, van valami, amiben a fiú északon évtizedekkel ezelőtt és a férfi délen jelen időben egy és önazonos. Mindkettőben erősen munkál a jövőben való hit. És ha a fiú csalódottan bámulja is felnőttkori önmagát, a felnőtt én pontosan tudja, miért nem vágyakozik vissza a csodálatosan kusza és érzéki évek napsütötte fővenyére. A tékozló fiú jövőképe halálos déli báb.

Az apai örökségét idő előtt kikérő és világgá menő kisebbik fiú bízik a jövőjében, élettelinek és boldognak látja, el is indul, hogy boldogságát behajtsa annak eszközein. Aztán kiderül, hogy amit életnek nevez, mégsem az. A teljes egzisztenciális lecsúszásban jut el a tisztánlátásig, legalábbis annak saját maga előtt való bevallásáig: „Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok már méltó arra, hogy fiadnak nevezz; tégy engem olyanná, mint a béreseid közül egy.” Az ő útja dorbézolásokkal és prostituáltakkal volt kikövezve, más tékozló fiúk más ábrándok hívószavaira kavarnak be zsákutcákba.

Olyan persze alig van, hogy nyílegyenes. Különben is, ott a parton állva hátrafelé nyilazom le az időt...

A tékozló a boldogságot üzve hagyja el az atyai házat, hogy aztán e visszatéréssel épp atyja házánaál lelje meg, amiért elindult.

Amikor Jézus elmondja ezt a példázatot, első körben az írástudókat és farizeusokat veszi célba, a példázat szerinti idősebb fiúkat, akik a szülői házban maradásukban távolodtak el ugyanúgy apjuktól, azzal a különbséggel, hogy ők ezt a belső lázadást mintha nem ismernék fel és el. Az idősebb testvér sorsa e történetben éles lebegésben marad, attól függően, belátással enged-e a közös ünneplésre hívó atyai szónak. Az viszont nagyon izgalmas, hogy apja valami olyasmivel érvel számára, ami nagy szerepet játszhatott a fiatalabb testvér egykori elindulásában is...

Örüljete az Úrban mindenkor: ismét mondom: örüljete! – szólítja fel Pál apostol a filippibeli gyülekezet tagjait. Hogyan adható ez az öröm parancsba? Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy a te testvéred meghalt és feltámadt, elveszett és megtaláltatott – érkezik az atyai helyretétel az idősebb fiú számára a mindannyiunkhoz szóló példázat zárásaként. Sőt, valójában a történet felvezetésében Jézus is arról beszél a farizeusoknak, hogy nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz emberen, akiknek nincs szükségük megtérésre. A boldogság, amelynek álomszerűségére oly szívből jövően vágyunk, nem Isten velünk kapcsolatos jóakarátának szavajárása. Ő másra hív, és máshogy is nevezi.

Amikor – szintén Pál – a Lélek gyümölcseiről beszél, tételesen felsorolja őket. Ezek a szeretet, öröm, béke, hosszútűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség és mértéktartás. Nincs köztük a boldogság. Még a boldogmondásokban sincs boldogság, mert sokkal több van benne: áldás. Áldott, aki... A Szentírás tehát sokkal inkább örömről, ujjongásról és áldott állapotról beszél. Erre hív. Tékozló létünk célkeresztjében az emberi vágyak és képzetek által definiált boldogság áll, amely nem állja ki sem az idő, sem a valóság próbáját. Nincs köze a belső életminőséghez. Ha a boldogság az emberi életminőség legmagasabb szinten beteljesedő valósága, amely ráadásul tartós, sőt örök, és nem pillanatnyi, akkor ezzel a kifejezéssel tudva vagy öntudatlanul mindig ennek egyetlen lehetséges megvalósulási módját célozzuk megnevezni: boldogságunk kulcsa a Vele való közösség. Ezt a közösséget Jézusban már nem a minket érő igazságos ítélet miatti rettegés, hanem a kegyelem és szabadítás ujjongó öröme jellemzi. Boldog, aki áldott. Az Isten nél-



küli állapot boldogsága azonban sokszorosan dimenzióvesztett, fapados csökevény. Nézem az aranyhidat. Azon tűnődöm, hogy lehet, hogy ez az öröm még sincs mindig meg bennem. Hogyan lehet, hogy éppen ez a gyermekkor boldogságképek okozta deficit szólít meg még mindig. Mert persze a fejemben ott az a kastély, a kert, száll a füst, és töltöm a bort. Eszembe jut Péter, a későbbi apostol, amikor néhány lépést ő is megtett a vízen, amíg Jézusra nézett. És bár a Mester ott állt előtte, nyújtotta a kezét, Péter lefelé nézett, és süllyedni kezdett... A legjobb tanítvány. Meg az összes többi.

A velünk lévő Isten ellenére is lefelé nézünk.

Füstoszlopban jár előttünk nappal, tűzszlopban éjjel, a szívünkben él, s mégis egy szempillantás alatt képesek vagyunk kiejteni magunkat belőle.

Lábaim előtt a csendes hullámok fodrain táncoló, fényből vert híd. A túlparton álló képzeletbeli gyerek felnőve elveszíti mindazt, amiért oly reményteljesen nézett a jövőbe. De a férfi, akivé vált, amikor a túlpartot nézni, már nem őt látja. Azt a horizontot keresi, ahol a fényhíd forrása van. A jövőkép már megvan, de a vízen járás lehetetlen. Valahogy

azonban mindig van: mert ha mi két szempillantás között képesek is vagyunk szem előtt elveszteni, Isten hű, és sosem hagy minket szem előtt veszni. Megtart, ha zuhanok. Amikor csöppögni kezd az idő rossz tömítéseken, és a múltba nézés hamis nosztalgiája eltereli a figyelmet az előtted állóról. Az öröklétre nézve elvesztett idő nem létezik, a földi lét pedig csak az elvesztegetett időt ismeri. De az örök megtart, és kiszitálja belőlem, amire nincs szükségem. Ehhez naponként kell hazatérnem. Óránként, percenként.

Áthidaló megoldásként hálát adok.

Van miért. Van kiért. Az edzés véget ért, levezetetlen energiákkal. – Jössz? – kérdezi a fiam, és fejével a víz felé int. Örüljete az Úrban; ismét mondom: örüljete! Megyek.

*Horváth Gergely
Átvétel a Szív újságból*



ÉLJEN AZ IFJÚ PÁR!

A egyik kislányom ma egy éve kötött házasságot.

Mindig eltűnődöm egy-egy évforduló kapcsán, hogy először is mennyire rohan az idő, másodszor meg hogy az életben miniket érő események, változások, döntéseink, vagy mások életünket érintő döntései, milyen nagyszerű lehetőségeket nyitnak, nyithatnak számunkra, ha hajlandóak vagyunk észrevenni azokat.

Nekem például ezzel a házasságkötéssel megnyílt az út a nagypapiség felé. Nem vagyok még az, de mindenképpen közelebb kerültem ehhez az új életszakaszhoz.

A fiatalok hoztak egy tőlem független döntést, ami mégis hatással van, illetve lesz az életemre.

Én, bármennyire is szeretném, nem tudom magamat nagypapává avanzsálni. Ehhez mindenképpen ők kellene. Vagy megfordítva: Ha egyszer nekik gyerekük születik, nem tudok nem nagypapi lenni. „Automatikusan” azzá válok, ez nem rajtam múlik, nem tőlem függ. Hogy aztán hogyan élek ezzel a csodával, az persze már az én döntésem. Ismerek nagypapákat akik lesznek az összes csillagot a kicsiért. ...és olyanokat is, akik nem kíváncsiak az unokáikra.

Mit érne ez az eszmeifuttatás, ha nem hozhatnám összefüg-

gésbe Jézussal. 😊 :)

Hiszen ugyanígy vagyunk Vele is.

Megváltotta az Embert. Hozott egy döntést, egy tőlünk független, de életünkre nagy hatást gyakorló döntést. Mi nem lettünk volna képesek megváltani magunkat. (Megváltás szó jelentése: megvásárolni, visszavásárolni.) De mivel ezt Ő megtette, ezért nem tudunk már nem megváltottak lenni.

Ez van. 😊 :)

A kérdés csupán annyi, felismerem-e a tényt, hogy meg vagyok váltva.

Jézus halála és feltámadása egy tőlem független isteni döntés eredménye. Nincs hozzá közöm mindaddig, míg fel nem ismerem, el nem fogadom a mögötte húzódó szerelmes szándékot: Helyettem, miattam és értem csinálta.

Innentől személyessé válik a történet. Részévé válok, s Ő részemmé.

A Biblia az Isten-Ember kapcsolatot a Vőlegény-Menyasszony kapcsolatához (is) hasonlítja.

A megváltás célja, hogy létre jöjjön a világmindenség egyedülálló frigye:

Újra együtt az Örök Isten és az Örök Ember!

A Mennyben már kiáltják: "Éljen az ifjú pár!"

Pintér Béla

**A keresztnek felső
Ága égre mutat,
Nagy örömhírt tudat:
"Itt van a te utad."**

**A kereszt két karja a légbe szétszalad,
Rajta sovány kezek tört vért virágzanak:
" Vigyázz: ór a lélek, de a test megszakad,
Kétfelé visz ösvény, s te szabad vagy, szabad."**

**A keresztnek alsó
Ága földre mutat:
" Vesződj: itt áss kutat,
Lásd benne arcodat."**

Weöres Sándor

Reményik Sándor

EGYMÁS HELYETT

Van egy barátom, végzetesen más,
És végzetesen mégis egy velem.
Én végigálmodom az álmaid,
Ő végigéli az én életem.

Ő helyettem is él, szenved, szeret,
Lángol, lendül, hevül, harcol, nevet,
Gyermek is, bajnok is, ember is a gáton.
Én benne eltemetett vágyaim
Hazajáró lobogását látom.

De néha őt kísérti egy-egy álom:
Mennybe törő és földbe temetett,
Álom, amelynek folytatása
Csak bennem, az én lelkemben lehet.
Azt én nevelem, azt a gyökeret.
Titkos virágként világra hozom,
Nap felé fordítom a szirmait,
S égre festem egy halvány hajnalon.

Van egy barátom, végzetesen más,
És végzetesen mégis egy velem,
Barátságunkban épp ez a varázs.
Én benne élem édig magamat,
Ő bennem álmodja magát az édig.

Ha találkozunk egy más csillagon:
Szerepeinket talán kicserélik.



Válassz!

*Válaszd azt, hogy szeretni fogsz gyűlölet helyett
Válaszd azt, hogy mosolyogni fogsz morcosság helyett*

*Válaszd azt, hogy építész rombolás helyett
Válaszd azt, hogy kitartasz feladás helyett*

*Válaszd azt, hogy dicsérsz pletykázkodás helyett
Válaszd azt, hogy gyógyítasz megsebzés helyett*

Válaszd azt, hogy adsz elfogadás helyett

Válaszd azt, hogy cselekszel késedelem helyett

Válaszd azt, hogy megbocsátasz átkozódás helyett

Válaszd azt, hogy imádkozol kétségbeesés helyett-

Edythe Draper

G y e r m e k o l d a l

HITTANTÁBOR NAGYTAGYOSPUSZTÁN

Nagyon vártam már a hittan tábor, melynek helyszíne idén Tatabánya mellett, Nagytagyospusztán volt.

A tábor hat napja alatt rengeteg jó programban volt részünk. Nagyon tetszett, amikor izgalmas jeleneteket kellett eljátszani a tábortűznél. Csütörtökön megadott történeteket mutattunk be, pénteken a hét legemlékezetesebb pillanatait elevenítettük fel. A mi csapatunk a város ismereti vetélkedő élményeit választotta. Egy horgász elkísért bennünket egy történelem tanárhoz, ő pedig felhívta a polgármester urat, hogy megkapjuk a Környével kapcsolatos feladványok válaszait. Vicces jeleneteknek lehettünk tanúi a beszélgetés, fejtörés során.

A tatai tavon sárkányhajóztunk, most először volt ilyenben részem. Nagyon élmény volt! Sajnos a sziklamászás az eső miatt elmaradt, de Lóránt atyának köszönhetően így is jól éreztük magunkat. Rengeteg játékra tanított bennünket

Idén sok új baráttra tettem szert a táborban.

A kerettörténetből (Keresztes hadjárat farmerban) láttuk, hogy szeretettel és odaadással milyen sokra vihetjük. Ebben mutatott utat Lóránt atya, Zoli atya és a tábor segítői.

Az együtt töltött tábortűzes estekre, a vidám percekre mindig emlékezni fogunk.

„És várjuk a következőt... A következő találkozást egymással és egymásban Istennel. Addig csak hadd izzék a mélyben szívünk zsarátnoka...”

Mindent köszönök a táborozók nevében:

Pataki Gréta (Huncutka)

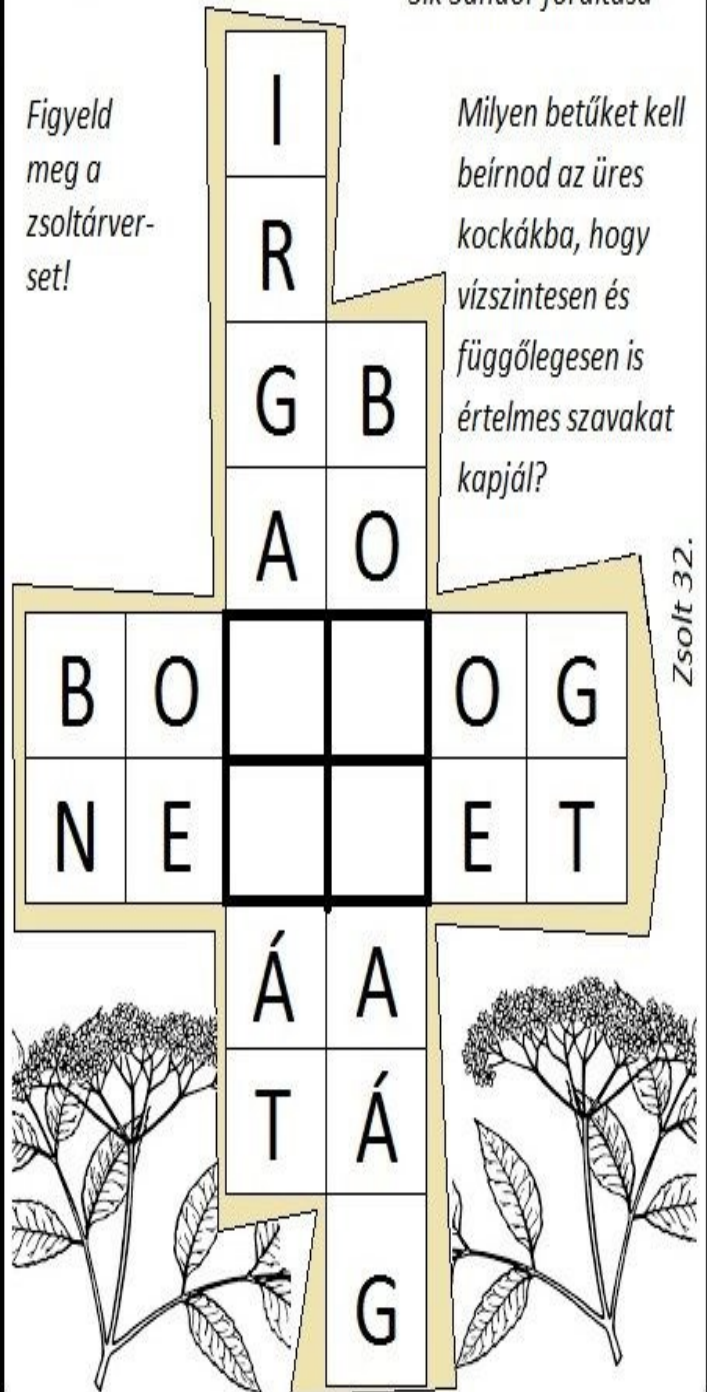
**Boldog nép, melynek Istene az Úr,
a nemzet, melyet magának választott
osztályaul.**

**Íme az Úrnak szemei azokon, kik őt
félük, azokon, akik irgalmát remélik.**

Sík Sándor fordítása

*Figyeld
meg a
zsolta-
ver-
set!*

*Milyen betűket kell
beírnod az üres
kockákba, hogy
vízszintesen és
függőlegesen is
értelmes szavakat
kapjál?*



Zátonyra futott hajók

Anthony de Mello (XX. századi jezsuita szerzetes) írása

A sziklás tengerparton, ahol a hajók gyakran zátonyra futottak, csak egy kis omladozó életmentő állomás állt. Egy kunyhóból és egy csónakból állt az egész, de az a pár ember, aki ott dolgozott, nagyon elkötelezett volt. Szemüket állandóan a tengeren tartották, magukkal és biztonságukkal nem törődve, félelem nélkül tengerre szálltak a vihar kellős közepén, ha egy hajótörésnek csak a legkisebb hírét vették. Sok életet mentettek meg így, és az állomás híres lett.



Ahogy az állomás híre nőtt, úgy nőtt a környék lakosainak is a vágya, hogy valahogy kapcsolatba kerüljenek annak nagyszerű munkájával. Nagylelkű adományaik és önkéntes munkájuk új tagok jelentkezését eredményezte, új csónakokat vettek, és új személyzetet képeztek ki. A kunyhó helyére is egy kényelmes épület épült, ami a tengerből kimentett hajótöröttek minden szükségletét kielégítette, és természetesen – mivel hajótörés nem történik minden nap – közkedvelt helyé vált, egyfajta helyi klubba.

Ahogy telt az idő, a tagok annyira belemerültek a társasági életbe, hogy szinte semmi kedvük sem maradt az életmentéshez, bár a jelvényükön továbbra is ott díszelgett az életmentő mottó. Valójában, ha néhány embert mégis kimentettek a tengerből, az csak nyűg volt számukra, mert a hajótöröttek piszkosak és betegek voltak, összepiszkolták a szőnyeget és a bútorokat.

Nemsokára a társasági élet eseményei annyira megszorodtak, az életmentő tevékenység meg olyan kevés lett. Hogy az egyik gyűlésen összetűzésre került sor. Néhány tag azt hangsúlyozta, hogy illene visszatérni eredeti céljukhoz és tevékenységükhöz. Szavazásra került sor, s a bajkeverőket, akikről kiderült, hogy igencsak kisebbségben vannak, távozásra kérték fel.

El is mentek. Kissé lejjebb a parton olyan önzetlenséggel és bátorsággal folytatták tevékenységüket, hogy nemsokára hősiességüknek híre kelt. Erre aztán a taglétszámuk megnövekedett, a kunyhójukat felújították, és lelkesedésük kialudt. Ha valaki ma arra a környékre vetődik, jó néhány exkluzív klubot talál a part mentén. Mindegyik jogosan büszke az eredetére és a hagyományaira. A hajók még most is zátonyra futnak arrafelé, de azzal már nem nagyon törődnek.

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ- TESTÜLET



Schmidáné Czuppon Gabriella vagyok. Lengyel-tótiiban születtem 1976. április 26-án.

Az általános iskolát eredményesen itt végeztem. Kaposváron a Egészségügyi Szakközépiskolában képesítést szereztem általános ápolástanból, melyet a helyi kórházban kamatoztattam sokáig.

Házasságot kötöttem Schmida Ferencsel, 3 gyermekünk született, akiket keresztény szellemben neveltünk. Vajda Gábor plébános Úr meghívására kerültem az egyházközség képviselői testületébe. Szülőtársaimmal együtt részt veszek a gyermekprogramok szervezésében. A környezetemben lévő édesanyákat a keresztény értékrend megőrzésére és átadására buzdítom.

Megtiszteltetés számomra, hogy részt vehetek ennek a közösségnek a tevékenységében.



Videó!

Három lemezes, reprezentatív album formájában, emlékkönyvvel kiegészítve megjelent a 2018-ban, a Hősök terén bemutatott, nagy sikerű Trianon című zenés történelmi játék hangzó és képi anyaga.

A két előadást a helyszínen

18 ezer ember, a háromszori televíziós sugárzást összességében 2 millió ember látta.

A trianoni békediktátum közelgő 100. évfordulója előtt a régóta várt album a teljes zenei anyagot, a 15 kamerás, látványos televíziós felvételt, valamint a korábbi, „Itt élned, halnod kell” és a Trianon produkció háttéreményeit összefoglaló werkfilmeket is tartalmazza.

Az emlékkönyvben több mint száz fotó mellett egy Koltay Gábor rendezővel készült interjú kapott helyet.

https://www.youtube.com/watch?time_continue=2514&v=tc_7PLu3aWg

Így készült a Trianon - zenés történelmi játék (werkfilm)

Templomajtó

Van, hogy nehéz eljutni a templom ajtajáig. Van, amikor úgy tűnik, hogy csak elég elhaladni mellette, bekukucskálni a kulcslyukon. Aztán előfordul, egyszer csak úgy érzi magát az ember, be kell menni. Visz a kíváncsiság, az érdeklődés, milyen lehet odabenn? És van, amikor egyszerűen a saját lelkünk visz be. Ott kell lenni, le kell ülni. Csendet keresünk. Valami más csendet. Már nem a magunk csendjét keressük, nem a magány csendjét, hanem a templom csendjét, és olyan is van, aki az Isten csendjét keresi. A Szent erőterét, a Szent hangját, a Szent szeretetét és kegyelmét.

2018. július 25. Nürnberg. Istentisztelethez készülnek a templomban. A sekrestyéből hozzák a kelyhet és az ostyát. A csodálatra méltó templomban alig vannak az este 6 órai istentiszteleten, egy kezemen meg tudom számolni. Odakinn pedig tele vannak a kávézók, éttermek. Beszélgetnek.

2019. nyár. Egy év múlva a nyitott templomajtón át vonz valami befelé egy kapucinus templomba... Ketten ülnek a hétfő délelőtti órán a templompadban. Csend van. A tiszta és szent csend. Ők ketten, akik ott ülnek a templompadban és imádkoznak, választ keresnek vagy éppen választ kapnak. Életük kérdéseivel, gondolataival érkeztek, és odaadják, megbeszélik ezt azzal, aki nemcsak meghallgat, hanem formál, cselekszik, tanácsol.

Hogy mi a több? Kifejezhető ez számokban? Mi az élet többlete?

Az az élmény, az az esemény, amikor meghallgatást kapok, választ kapok attól, aki a legnagyobb. Amikor megoldódik a nehézség, amikor átölel az Isten.

Van, amikor elég egy kávézás, de igazán nagy ajándék az a pillanat, amikor egy ember éppen választ kap magától az Istentől. Akkor ketten is imádkoztak. A legszebbet, a legszentebbet élték át. Istennel találkoztak.

Forrás: Internet



A felhő

• Rác Kornélia

– Nemsokára jövünk! – nevetett rá a férfi és sietve felpattant a biciklire, hogy utolérje a két fiúcskát, akik már az utca végén kerekeztek. Mosolyogva csukta be a kertkaput a vidám kis csapat után. „Jó lesz egy kicsit egyedül lenni” – gondolta.

Visszament a házba. Furcsa volt a csend és a rend. Nyár elején nagytakarításba kezdett. Lassan haladt, meg-megállva selejtezte ki a polcokon felgyülemlett papírkupacokat, a szekrényekben a fiúk ruháit. Ráérősen törölte le a port, mosta le a csempét. Porszívózás előtt kártyáztak a gyerekekkel, felmosás után sütit sütöttek uzsonnára.

Ma délután lett kész. Tiszta és rendezett volt minden.

Ajándékba kapta ezt a félóra egyedülletet. Óvatosan vette a kezébe, kezdte el kibontani. Sejtette, hogy ezúttal nem olvasás, zenehallgatás vagy levélírás lesz benne. Folytatnia kell a rendrakást, ott bent, legbelül, a lelkében.

Vigyázva leült a kanapéra a frissen mosott takaróra. Fáradt háta mögé tette a tisztán, napsütéstől illatozó kispárnát, össze-

kulcsolta a kezét. „Drága Istenem! Imádkozom.”

Hónapokig nem tudott szólni Hozzá. Megviselte a lelkét a némaság. Pár napja, távol az otthonától repedt meg végre a gát, és bújt ki a szívéből ez a két mondat. Akkor nem is mondott többet, csak ennyit. Azt is félve, a lelke lábujjhegyén állva. Olyan volt neki ez a pár másodperc mégis, mint az éhezónak a falat kenyér. Minden ízét érezte. Egyszerre volt édes és keserű. Jólakva ment tovább.

„Drága Istenem! Imádkozom.” Azóta mindig így kezdte. Most hozzátette még: „Áldásért és békességért.” És mintha azonnal meg is kapta volna, lelassult, lecsendesedett a lelke. Nem háborgott, nem lüktetett. Biztonságban volt.

És most végre átszakadt a gát. Elmúlt a félelem, engedett a szorongás. Becsukta a szemét, sóhajtott egy nagyot.

„Kezdjük el, nézd meg velem a barátaimat.” Tudta, hogy nem kell Neki bemutatnia őket. De jólesett kiöntenie a lelkét. Jólesett mesélnie a levendulaillatú szegénységről, a harsány nevetés mögötti magányról, a szomorú mosolyokról, a keserű megfélelni akarásról, a sorba állítási kényszer mögötti bizonytalanságról, a flegmaság mögött húzódo szeretet nélküli gyermekorról, a tágra nyílt tekintettel, bezárt lélekkel élt életéről, a csendes bűneikről, a lelkükbe égett bántó mondatokról...

Van köztük, aki önző, fél odaadni magát, mert egyszer valaki elhagyta.

Valaki drága cipőben, magabiztos léptekkel, de reszkető lábakkal lépked a világban. Retteg a magánytól. Még mindig. Pedig már hosszú évek óta van hú társa. Erzelmeiről nehéz beszélni vele. A mondatai, válaszai úgy koppannak, mint a cipője sarka. Gyorsan, röviden, élesen.

Rózsaszínre festi maga körül a levegőt a következő. Sportos, könnyed lépteit nézve senki sem sejtetheti, hogy mennyi elfojtott érzést, indulatot cipel magával. Így nevelték, így szerették. Mosolyogva, lebegve, csicseregve jár-kel a másik, amióta nagy betegségéből meggyógyult. Már nem beszéltek erről, és semmi problémáról.

Itt van a magabiztos, kissé hideg, elfoglalt üzletasszony is, aki a lelke mélyén játékos, huncut diáklány marad, míg élnek. Táncolva jön a következő. Nehéz a lelkének húrjait megpendíteni, de ha sikerült, akkor szép, halk, mély dallam születik. Vele van még a provokatőr, a konyhatündér, az ósanya, a rendmániás, a művészlélek...

Itt vannak mind. Az összes sebzett, magányos, könnyes szemű asszonytárs. Akik mégis annyi derűt, vidámságot, életet, erőt szórnak szét a világban és az ő életében is.

Szereti őket. Tanítják őt élni. Beszélni és hallgatni. Sebződni és gyógyulni. Félni és bátornak lenni. Küzdeni és feladni. Közel lépni és távol maradni. Nagyokat nevetni és együtt könnyezni.

Ott voltak vele az illatos, szivárványszínű imafelhőben és megannyi szállal szótták át. Épp elszakadni látszott az egyik, megerősödni a másik. Volt vékony fonál és erős kötél. Lazán aláhulló és meg-megfeszülő, majdnem elpattanó...

Kislány kora óta szerette a felhőket. És máig elhitte, hogy ha fentről beleugrana a puha, vastag, hófehér, fodros szélű, nagy égi képződménybe, akkor az megtartaná. Homlokát ráncolva, dacolva minden okos tudománnyal, teljesen biztos volt ebben.

– Hazaértünk! – kiáltották a fiúk.

– Mi a baj? Máris? – nyitotta ki a szemét meglepődve.

– Máris? De hát már besötétedett! – néztek rá csodálkozva mind a hárman.

– Te azóta itt üldögélsz? – kérdezték kedvesen.

– Igen. Talán elbóbiskoltam. És egy csodaszép felhőről álmodtam.

– És beleugrottál? És megtartott? – kérdezték szinte egyszerre.

– Bele, bizony. És megtartott, átölelt, elbújtatott, betakart...

– Kicsi a rakás! – kiáltotta a legkisebb.

És már ölelték, bújtatták, betakarták... Szerették.

Forrás: parokia.hu

Hallotta?

Százezres büntetés jár egy olasz kisvárosban annak, aki Istent káromolja

Saonara város polgármestere véget vetne a káromkodásoknak: a jövőben 400 eurót – azaz körülbelül 130 ezer forintot – kell fizetnie annak, aki Istent káromolja.

A Padova melletti, tízezres lakosú olasz kisváros első embere, Walter Stefan azért döntött a szigorításról, mert maga is meglepődött a lakók – kimonrottan a fiatalok – csúnya beszédén.

“Az istenkáromlás sértő, engem is sért. Ezzel a törvénnyel megtiltjuk, hogy bármelyik vallást megsértésék, tiszteletben kell tartanunk a hívőket” – mondta a polgármester a brit Telegraphnak. A polgármester hangsúlyozta, hogy a törvény nemcsak a keresztény Istenre vonatkozik, de minden vallás tiszteletben tartására szólít fel.

Az istenkáromlást tiltó határozat egy 75 pontból álló helyi törvénycsomag része, amivel az a városvezetés célja, hogy civilizáltabbá tegye a hétköznapokat. A káromkodás mellett olyan dolgokért lehet majd a jövőben komoly bírságokat kapni, mint a megadott időszakon kívüli fűnyírás, a póráz nélküli kutyasétáltatás, vagy éppen a személtlerakás közterületen.

Az új törvény szeptembertől lép hatályba, a városban pedig több nyelven, köztük kínaiul és románul is elhelyeznek majd figyelmeztető feliratokat, hogy minél több emberhez eljusson, hogy milyen büntetésekre lehet számítani.

Olaszországban 1999-ig volt törvénytörő az istenkáromlás, de néhány helyzetben a mai napig szankcionálják a dolgot, legutóbb tavaly decemberben kapott 100 euró büntetést egy ember, aki egy iskola előtt vette a szájára az Úr nevét.



Forrás: Index

A keresztény szabadság modellje

A konzervatív szemléletmód az egyetlen, amely nem erőszakos ideákból indul ki

Fricz Tamás

Orbán Viktor erősen filozofikus tusnádfürdői beszédében többek között arra kereste a választ, hogy vajon a liberálisok miért gyűlölnék minket, a keresztény kultúrát és szabadságot hirdetőket, a nemzetben hívő embereket. Válaszát azzal kezdte, hogy a liberálisok – ugyanúgy, ahogy korábban a kommunisták – egy ideából indulnak ki, s erős meggyőződéssel vallják, hogy ennek az ideának a mentén kell működnie a világnak, a társadalmaknak, az országoknak, az emberiségnek. (Előbbi a kommunizmusban, utóbbi a liberális demokráciákban látja ezt az ideát.)

Mármint ha vannak országok, népek, nemzetek, kormányok, amelyek szembemennek ezekkel az ideákkal, s ráadásul ezt sikeresen teszik, akkor borul a koncepció: a liberális idea nem érvényes, de legalábbis – s ez a fontos! – nem egyetemesen érvényes.

Vannak tehát alternatívák, lehet másképp is jól és boldogan élni, nem csak liberális demokráciákban. Ebből pedig már egyenesen következik, hogy a liberális fősodor végtelen haragra gerjed azon országok és kormányok ellen, amelyek nem liberálisok, mégis sikeresek és megbízhatóak.

Így például Magyarország és Lengyelország, de nem mellékesen Olaszország, Ausztria, s persze Donald Trump Amerikája ellen is. S ez átsap gyűlöletbe, mert a liberálisok azt hiszik – s ez már az én gondolatmenetem –, hogy ezek az országok és kormányaik velük szemben, az ő ellenükre, az ő legyőzésük érdekében folytatnak a fősodortól gyökeresen eltérő, alapjaiban más politikát.

Holott a nemzeti, szuverenista, konzervatív és keresztény kormányok nem valami ellen lépnek fel, hanem valamiért. Egyben kívánják tartani azt a közösséget, amely a nemzeti és keresztény tradíciókban gyökerezik, s amelyet önmagában véve is értéknek tartanak.

Nincsen bennük harag vagy gyűlölet, egysze-rűen a saját hagyományaik szerint szeretnének élni, egy olyan modellt alkotva, amely leginkább megfelel adottságaiknak, hitüknek, szokásaiknak és normáiknak. Ezzel szemben a liberális fősodor – bár szerencsésebbnek tartanám a neoliberalis kifejezést rájuk, mert ezzel lehetne jelezni, hogy nem a klasszikus liberalizmussal van vagy volt a baj, amely fontos értékeket hordozott, hanem a mostani teljesen eltorzult és magából kifordult neoliberalizmussal – ezt egyszerűen aknamunkának tekinti, amely meg akarja akadályozni a liberális világbeke megvalósulását.

Vagyis ellenséget lát ott, ahol nem ellenségek vannak, nem „rémhírterjesztő ellenforradalmárok”, hanem egyszerűen más népek, más nemzetek, más kultúrák és más hitek.

Folytatás a másik oldalon!

Azt mondják: a szép új kozmopolita világtársadalom létrejöhetne, ha nem állnának a „nemes” cél útjában kormányok és országok, amelyek tudatosan és rossz szándékkal, a (neo) liberalizmus ellenségeként teszik ezt. Tehát gyűlölni kell ezeket a kormányokat és országokat, mert gátló, rossz, nemtelen emberek, s ha így van, akkor nem lehet mást tenni, mint minden eszközzel el kell őket söpörni az útból: lásd a legutóbbi, a még regnáló Európai Bizottság által kezdeményezett bírósági eljárást Magyarország ellen a Stop, Soros! törvényessomaggal és alkotmánymódosítással szemben.

Álságos és hazug gondolkodásmód ez, mert a szép új globális világ igazolásképpen ördögnek festik le azokat a kormányokat és pártokat, amelyek az útjukban állnak. Holott az Orbán-, a Salvini-, a Moravieczki-kormány nem ideológiai alapon helyezkedett szembe a liberális demokráciamodellel, nem akart mindenáron illiberális lenni, tehát tudatosan konfrontálódni a liberális-globalista elitel, hanem egyszerűen a saját modelljét, a saját útját és a saját nemzeti karakteréhez illő életformáját akarta létrehozni – vagy még inkább helyreállítani – negyven év kommunizmus után.

Ezek az országok nem azt mondják és nem azt akarják, hogy a liberális demokráciák szűnjenek meg, bomoljanak fel és váljanak illiberális demokráciákká, erről szó sincs. Ezt Orbán Viktor már sokszor világosan megfogalmazta: mi tiszteletben tartjuk azt, hogy Nyugat- és Észak-Európa már más úton jár, hogy a multikulturalizmust, a migrációt és a globalizmust helyezik előtérbe, pusztán csak annyit várunk el, hogy cserébe a Nyugat se mondja meg nekünk, hogy mi, közép- és kelet-európaiak milyen politikai, kulturális és társadalmi formáció keretei között éljük az életünket.

Tehát mi, közép-európaiak nem valami ellen építünk fel egy modellt, ezért Orbán Viktor joggal emelte ki, hogy az úgynevezett illiberálisizmus lényege nem más, mint a keresztény szabadság. Ezzel az értelmezéssel máris megadta annak a lehetőségét, hogy a hangsúly tevődjön át az illiberálisizmusról a keresztény szabadságra.

Ennek az áttérésnek két oka is lehet. Egyfelől az, hogy konzervatív keresztényekkel vagy keresztény konzervatívokkal szemben eleinte a liberális-neoliberális elitek fogalmazták meg az illiberális jelzöt, először 1997-ben éppen az a Fareed Zakaria, azóta tévés celebbé vált amerikai politológus, aki egyébként a globális liberális elit egyik kiemelkedő képviselője, tagja az egyik legfontosabb globális szervezetnek, a Külkapcsolatok Tanácsának, amely a Foreign Affairs nevű folyóiratot is kiadja, melyben megjelent Zakaria cikke. Zakaria után a fősodratú közvéleményben és tudományos életben sztárfogalommá vált az illiberális demokrácia mint kritikai-támadó fogalom, s többek között minket is ebbe a skatulyába helyeztek bele.

De éppen ezért, mert ők találták ki a fogalmat velünk szemben, egyben behelyeztek minket egy konfrontatív mezőbe, amelyben mi, közép-európaiak mintha valaminek a tagadóiaként, kerékkötőként lépnénk fel.



Holott ez nem igaz: a közép-európai keresztény szabadságmodell a legkevésbé sem kíván konfrontatív lenni, hanem meg kívánja őrizni a saját identitását, miközben megadja a jogot másoknak, hogy a saját identitásukat érvényesítsék, ha az a liberális demokrácia, akkor azt.

S ez már átvezet a másik okhoz, amiért javasolom, hogy a keresztény szabadság modelljét hangsúlyozzuk inkább az illiberálissal szemben. Ez pedig az, hogy a keresztény ember nem szembenállásban gondolkodik, nem háborúban, hanem önálló értékörzésben és értékteremtésben, önálló identitásban és önálló fogalomalkotásban.

Másképpen: nem áll bele a liberálisok által felállított csapdába, nem az ő fogalmaik mentén igyekszik saját identitását megteremtteni, hanem a saját vilásképe és hite alapján alkotja meg a létmódját, amelyben saját fogalmakat használ, hiszen azokkal

sokkal pontosabban tudja leírni, hogy ő kicsoda, mintha a politikai-ideológiai ellenfele által játszott fogalomtérben focizna – mert azt a meccset csak elveszíteni lehet.

Ezért érzem termékenynek Orbán Viktor javaslatát az illiberálisizmus átfogalmazására, mert éppen így és ilyen módon erősíthetjük meg magunkat s azt, hogy képesek vagyunk a nyelvpolitikai küzdőtéren fordulatot végrehajtani. A liberális vagy neoliberális világ-elit nyelvi értelemében is még uralja a terepet, s amíg nem tudunk az általuk kialakított fogalmi keretrendszerből, paradigmából kitörni, mintegy hiteltelenné nyilvánítva azt, addig a politikai, kulturális és értékbeli versenyt sem nyerhetjük meg.

Mert az persze világos, hogy óhatatlanul konfrontáció alakult ki a globalista liberálisok és a keresztény értékekre építő nemzeti szuverenisták között – ezt nem kívántuk, de ma már nem lehet elkerülni –, ám ez már két önálló paradigma és világgép közötti konfrontáció, amelyben, ha azt akarjuk, hogy paradigmaváltás következzen be, arra van szükségünk, hogy teljes egészében kiszabaduljunk a liberális paradigmából, és a saját paradigmánk szerint értelmezzük magát a háborút és a konfrontációt. Jelezve, hogy nem mi akartuk ezt a konfrontációt.

Ha „illiberálisok” vagyunk, akkor az ő fogalmaik megítélői, az ő fogalmaik foglyai vagyunk, ha viszont bátran vállaltan kereszténynek, konzervatívnak és nemzetinek nevezük magunkat, akkor vagyunk valóban szabadok. Keresztények és szabadok, akik például – hogy ismét ne negatív, hanem pozitív fogalommal éljünk – keresztény-demokráciát építenek.

Azt pedig mi tudjuk, de senkire sem kényszerítjük rá ezt a gondolatot, hogy a konzervatív és keresztény világlátás azért az egyedüli járható út az emberiség számára, mert nem akarja ideák mentén erőszakosan átalakítani a világot, hanem hagyja, hogy a világ építse fel önmagát, nemzetek által elhatározott, sajátos modellek mentén. Ehhez az önépítéshez ad a történelmi tapasztalatok alapján támpontokat és fogódzókat.

Átvétel a Magyar Nemzetből

Milyen hallgató vagy?

Egy perzsa sah egyik vendégétől különös ajándékot kapott: három emberi alakot. Amikor a küldönc átadta, elmagyarázta, hogy a három alak ugyan egyformának látszik, egyik azonban különösen érdekes.

A sah a szobrokat gondosan megvizsgálta, de semmilyen különbséget nem vett észre. Tanácsosai is hiába fáradoztak, hogy megfejtsék a rejtélyt. Végre, amikor a sah már majdnem feladta a reményt, egyik alattvalója felfedezte, hogy a szobrok füleibe lyukak vannak fúrva. Vett egy fűszálat s először az egyik szobrocsonka fülébe dugta. A szál a másik fülén jött ki. A másik szobornál a szájon. A harmadiknál a fűszál a szobor belsejében akadt meg. Ekkor így szól a sah:

- A három szobor közül ez a legértékesebb! Az első értéktelen, akárcsak az, aki amit hall, egyik fülén beereszti, a másikon meg ki. A másik sem sokat ér. Ez olyan ember, aki a hallottakat azonnal tovább mondja, mert nem tudja magában tartani. A harmadik viszont ahhoz az emberhez hasonlít, aki meghall valamit, gondolkodik rajta, magában feldolgozza és aszerint cselekszik: ezért ez a legértékesebb!

A három közül te melyikhez hasonlítasz?

Jézus így int:

“Vigyázzatok, hogy miként hallgadjátok!”

Uram, segíts, hogy az Igének jó hallgatója legyek!

- “Boldogok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják azt.” (Lk 11,28)

AHOVÁ ÁLLÍTASZ, OTT SZOLGÁLLAK

Ahová állítasz, ott szolgállok
Ahol megsejtelek, megcsodállak
Amim van, azért magasztallak
Amim nincs, azért nem zaklatlak

Ami a dolgom, azt csinálom
A jó szót érte sose várom
Ha nem sikerül, nem kesergek
Isten nevében mindent újra kezdek

Csak egyet kérek minden áron :
Jöjj el értem, ha jön halálom,
Uram, Megváltóm, Királyom.

Egy Biblia naplója

Január: Most nagyon el vagyok foglalva. A család legtöbb tagja elhatározta, hogy ebben az évben végigolvas. Az első két hétben valóban gyakran használatban voltam, de azóta ismét elfeledkeztek rólam.

Február: Nagytakarítás. Tegnap leporoltak és visszatekettek a helyemre. Tulajdonosom a múlt héten néhány percre elővett. Vitába keveredett valakivel, és keresett néhány bibliai textust, hogy igazát bizonyítsa.

Március: A hó elején alaposan lapozgattak bennem. A tulajdonosomat megválasztották a szülők-tanárok egyesületének elnökévé, és székfoglaló beszédének elkészítéséhez engem használt fel.

Április: Ebben a hónapban látogatóba jött a nagypapa. Egy óra hosszat az ölében tartott, és elolvasta az 1 Korintus 13-at. Mintha többet tartana rólam, mint a család némely tagja.

Május: Néhány zöld folt volt az oldalaimon. Ez attól van, hogy a szedett tavaszi virágokat a lapjaim közé teszik száradni.



Június: Úgy festek, mint valami gyűjtőalbum. Megtömtek újságkivágásokkal - férjhez ment az egyik lány a családból.

Július: Ma betettek a kofferbe. Azt hiszem nyaraláshoz visznek magukkal. Pedig milyen szívesen maradnék otthon. Biztos vagyok benne, hogy legalább két hétig bezárva maradok ebben a bőröndben.

Augusztus: Még mindig a kofferben vagyok.

Szeptember: Végre megint otthon vagyok, régi helyemen. Számos társam is van. Két női magazin és négy vicclap közé vagyok besűrűve. Bárcsak engem is olyan gyakran olvasnának, mint azokat.

Október: Ma olvastak belőlem egy keveset. A család egyik tagja súlyosan megbetegedett. Most az ebédlőasztal közepére tettek. Valószínű, hogy eljön a lelkész látogatóba.

November: Ismét visszatekettek régi helyemre. Valaki megkérdezte a napokban, hogy emlékalbum vagyok-e?

December: A család lázasan készülődik karácsonyra. Azt hiszem, az idén is, mint sok éve már, elborítanak majd az ajándékok és a csomagolópapírok.

ÚGY OLVASD A BIBLIÁT, MINTHA ELŐSZÖR ÉS UTOLJÁRA OLVASNÁD!

Az értékes út

Az utak mindenkor sokan voltak. Maguk se tudták, hogy hányan. Persze sosem számolták egymást. Úgyszólván öntudatlanul kanyarogtak, ágaztak-bogaztak, meg- megszakadtak, olykor hegyre, más-kor mocsárba vittek.

Egyetlen út a jó, mégpedig a helyes. Oda visz, aho-va érdemes igyekezni. A többség értéktelen. A rossz út nem a betonozatlan, a kátyús, hanem a hamis, ami nem vezet sehova: ami maga a kátyú. Ennek különös csalfintasága, hogy leginkább csak akkor ismerjük föl, amikor már beleestünk és egyre mélyebbre vájjuk magunkat benne...

Mindenki előtt számos út kínálja magát, de általában csak egy helyes, csak az vezet az illető életirányába. A többi csupán kacérkodik az emberrel, illegeti, kelleti magát, de mind a semmibe visz. Talán ez a legjobb: a szakadék. Vagy a csőd, a bukás? Tán el is lehet kerülni, sőt a ruganyos izomzatúak esetleg át is ugorhatják, vagy kimászhatnak belőle. A sehová vezetővel azonban nincs mit kezdeni, mert nincs rajta fogás, nincsen se hossza, se széle, se mélye, se eleje, se vége, se semmilyen kiterjedése. Még tán ülni sem lehet rajta. Árnyéka sincs.

Legjobb szó rá a tévút – minden indoklás nélkül.

Az igazít, szellemi utat nem lábbal, nem is kocsival, repülővel, nem is gyors paripa hátán, még kevésbé interneten tesszük meg, hanem lélekkel járjuk.

Ahogy Weöres Sándor írta:

Csiribiri csiribiri
Zabszalma -
Négy csillag közt
Alszom ma.

Csiribiri csiribiri
Bojtorján -
Lélek lép a
Lajtorján.

Csiribiri csiribiri
Szellő-lány -
Szikrát lobbant,
Lángot hány.

Csiribiri csiribiri
Fült katlan -
Szárnyatlan szállj,
Sült kappan!

Csiribiri csiribiri
Lágy paplan -
Ágyad forró,
Lázad van.

Csiribiri csiribiri
Zabszalma -
Engem hívj ma
Álmodba.



Bizony, bizony: „lélek lép a lajtorján.” A testünk csak fontoskodik: izzad-köhög, sűrög-forog ide-oda, ahova szalajtják, a lelkünk viszont halad a neki készített lajtorján, mégpedig fölfelé. Lábunk, ha-sunk, fejünk mind csak útítárs – a legjobb esetben segítő. Rosszabb, ha hátráztatja a lelket, a tényleges mozgót és mozgatót.

A lélek útja szellemi út, a bölcsesség, a boldogság útja – fölfelé visz. Mindig fölfelé. Ami nem föfelé igyekszik, az leesik, elmerül... Gazdaságkor elmerül, legalábbis elsüllyedni látszik saját elhasznált anyagában. Ha legalább a humor, némi derű és vidámság megúsza volna! De nem, a filmek, könyvek, televíziók, a tömegsajtó, azaz a szórakoztató-ipar jóvoltából egész Európa és az USA csoffadt kedélye, szellemi posványa büzlik elénk a maga végtelen silányságában.

Létezik-e keservesebb vidámkodás a szórakoztató-iparosok öncsiklandozásánál? Mintha sózott heringek ugratnák egymást.

Régi tapasztalat, hogy „az élet jönni légycsapóval” és minden nyegle ötletelőt nyakonvág. (Domonkos István: Kormányeltörésben) Bízást számíthatnak erre a Budapestre tapadt Soros-egyetem évről-évre följújtott pióca-tánc előadásának szervezői. Nem valók ide, mégis, valahol mélyen érzik, hogy itt érdemes élni és lenni.

Unni valónk jövőre is akad bőven.

Czakó Gábor

*A szeretet nem piszkál, nem listáz,
nem mószerol, nem pletykál, nem sumákol,
nem hergeli magát, nem hergeli a másikat,
nem relativizál, nem bagatellizál, nem hitetlenkedik,
nem gázol át a másik érzésein, nem követel,
nem vár el,
nem emlékszik pontosan minden bántásra,
nem emlékszik pontatlanul se a bántásokra,
egyetlen bántásra sem emlékszik,
elfelejtette mindet, de nem bambaságból,
nem valóságtagadásból és nem menekülésből,
hanem felmérte, hogy bántások,
hogy süllyesztőbe valók, megsiratta,
és eltemette szépen mindet.
A szeretet átkot áldással viszonz,
nincs olyan erős vegyszer vagy atomtámadás,
amely megszüntethetné.*

Lackfi János

Az apátság védenice

A hajnali zsolozsma után, Máriusz szerzetes barát, mint minden reggel, ma is a Szentesica forrásnál kezdte a gyógynövények gyűjtését. Egy gyönyörű pillangót vett észre, amint a vérehulló fecskéfüre szállt, és szállt-szállt egyik gyógynövényről a másikra, mintha csalogatná a barátot beljebb és beljebb a forrás körüli kiserdőbe.

Sietni kellett, mert már hűvösek voltak a hajnalok ilyenkor ősszel, a reggelihez pedig vissza kellett érni a gyönyörű somogyvári bencés apátságba. A pillangó mintha csak kacérkodna vele, csak csalogatta beljebb és beljebb. Már vissza akart fordulni, amikor valami kis csomagot vett észre a fűben. Erre is rászállt a pille, majd eltűnt. Átvizsgálta a batyut, jóízű szuszogást hallott. Egy picuri csecsemő volt bebugyolálva a rongyokba, úgy aludt, ahogyan csak jóllakott kisbabák tudnak. Szája szélén még ott volt a tejecke egy cseppje. Máriusz körülnézett, de nem látott egy lelket sem. – Most mit csináljon? Itt nem hagyhatja, hisz erre kóbor kutyák és vadállatok is járnak, meg hát felfázhat a kis ártatlan. Közben eleredt az eső is. Felvette hát a kis csomagot. Magához szorítva futni kezdett az apátság felé. Ott aztán felbolydult az élet! A szerzetesek két táborra szakadtak. Egyik tábor szerette volna, ha itt tarthatnák a kislányt, mert leány volt a szentem. A másik tábor mindenféle rendeltre, szokásra hivatkozva szeretett volna megszabadulni a csöppségtől. Végül megállapodtak, hogy megkeresik a baba anyját, nyomoznak a faluban, ki adott életet mostanában egy babának.

Teltek múltak a napok, de senki sem tudott arról, hogy a környezetében, környékén született volna egy kislány. Kisfiú több is született a faluban, de kislány nem hiányzott sehonnan sem. A falusiak könyörögtek a szerzeteseknek, hogy adjanak otthont a kis „jövevénynek”, majd ők is segítenek gyümölcsevel, zöldséggel, baromfival, borral – itt nagyon jó bor termelt a szőlőhegyeken és a szerzetesek ezt igen megkedvelték, mióta idetelepítette őket László király a franciaországi apátságból.

Megkeresztelték hát a picit – a forrás után Ilonának, de csak Icának, Icácskának szólították. Az öreg szakácsnő gondjaira bízta, aki a konyha mellett lakott egy kicsi szobában, ahol legalább meleg volt. A pillangó minden reggel odaszállt a szobácska ablakába és mintha táncot járt volna, úgy rezegtette gyönyörű szárnyai, kacagásra készítette Icácskát.

Amíg csecsemő volt a kislány, jól bánt vele a szakácsnő, de ahogy növegetett, szépült, okosodott – a barátok és a faluiak éltek-haltak érte – egyre inkább haragudott rá, irigyelte és ahol csak tudott gonoszkodott vele.

Szerencsére sokat lehetett kint az erdőn, a kertben a virágok között és kergetőzött, játszott barátjával, a pillangóval. Egyik kedvenc helyük a gyönyörű kerengő volt. A kislány órákig elgyönyörködött a pompás oszlopokban, megpróbálta lerajzolni a sok levélkét, virágot, kacskaringót. Később ezeket ki is hímezte és a templom oltárait tette. Egyik nap, amint egy virágra szállt a pille és rásütött a nap, meglepődve vette észre a kislány, hogy egy iciri-piciri tündérke az szárnyakkal. Ezt csak Icácska láthatta, másnak nem mutatta meg magát.

A szakácsnő egyre gonoszabb lett. Sok feladatot adott a kislánynak és kevés ennyivalót. A kis teremtés soha senkinek nem panaszkodott. Legjobb barátja a pillétündér mindent tudott, ahol lehetett segített neki. Az erdőben megmutatta az ehető gyümölcsöket, gyökereket, növényeket. A főzésnél, takarításnál, mosásnál úgy segített, hogy varázsektárt hozott, ami olyan erőt adott Icának, hogy akár alvás és pihenés nélkül is

birta a legnehezebb munkát. A falusiaktól, ha hallott egy szép dalt, vagy a szerzetes atyáktól egy szent éneket, gregoriánt, már első hallás után megjegyezte, és ha egyedül volt, gyakorolta. Ilyenkor a legboldogabbnak érezte magát az egész világon. A gonosz szakácsnő már aludni sem tudott, csak azon járt az esze, hogyan éthetné meg valamivel a szépséges Ilonát, hogy végleg eltűnjön az apátságból, de senki ne gyanakodjon rá. Több mindent kitalált. Elkezdett látszólag megváltozni. Kedves volt, a legfinomabb falatokat félrerakta, amikor hazaért a leányka, kínálgatni kezdte, aki eleinte gyanakodott, bizalmatlankodott, de miután a kedvesség mindennaposá vált, örült és igyekezett viszonzni. Virágot szedett, még többet segített a templom körül és a konyhában. Korábban kelt, hogy mire a szerzetesek gyülekeztek a hajnali zsolozsmára, már a templom is ragyogott, illatozott a sok friss virágtól. Egyedül tündérpille tudott mindent. Éberrel figyelt, hogy megakadályozza a tragédiát. A mérreg mégis elkészült, és csak az alkalom hiányzott, hogy a gonosz tervet tett kövesse.

Történt közben, hogy László király vadászatra érkezett a somogyvári erdőbe. A monostorban szállt meg kíséretével. A szakácsnő úgy gondolta, itt az alkalom. A nagy kavarodásban, jövés-menésben elküldi Icát gyógynövényekért, pakol neki pogácsát, amibe belekeveri a mérget. Amikor megeszi, azonnal hat majd, nem tud visszatérni, mire megtalálják, már késő lesz. A pillétündér sem tétlenkedett. A maga megszokott módján mutatta Ilonának az utat, aki azt hitte a gyógynövények miatt vezetni beljebb és beljebb az erdőbe. Ment és énekelni kezdett, gondolva, hogy egyedül van.

A király a másnapi vadászatra készülve, épp terepfelmérést végzett az erdőben. Hamarosan meghallotta az énekszót. Mivel szívét-lelkét gyönyörködtette az ének, két emberével abba az irányba lovagolt. Egy tisztáson találkoztak.

A lányka letelepedett, szerette volna megenni a pogácsáját. Mikor felismerte a lovaglót, daliás királyt, nem ijedt meg, hanem kedvesen kínálgatni kezdte a pogácsából. A király elfogadta, de szokása szerint az elő falatot a kedvenc kutyájának adta. Közben faggatni kezdte kedves vendéglátóját, hogy honnan jött és miért. Mikor mindent megtudott, amire kíváncsi volt, éppen bele akart harapni a kezében tartott pogácsába, amikor a kutyája vinnyogva fetrengeni kezdett, majd kimúlt.

Azonnal vasra verette a lánykát és bevittette a monostorba. A nagyteremben rögtönítélő bíróságot hívott össze. Közben nagyon fájt a szíve a szép, kedves teremtésért. Reménykedett, hátha kiderül az ártatlansága. Amikor a szakácsnő a történetekről értesült, gyorsan összekapolt és futva menekült a forrás felé, majd azon túl a Balaton nádasai felé vette az irányt. Abban az időben a Balaton még Somogyvár alattig ért.

A tárgyaláson már mindenki tanúskodhatott. Természetesen a zokogó leány ártatlansága is kiderült. Már csak a tettest és a mérget kellett megtalálni. Ebben pedig a tündérpille segített. A lovagokat a gonosz szakácsnő nyomára vezette. A király úgy döntött, hogy büntetésből a saját pogácsáját egye meg. Meg is halt tőle. A mérget is megtalálták a sokféle kotyvalékkal egyetemben. Melyik volt az igazi? A pillétündér sorban kóstolgatta őket. Úgy határozott, hogy feláldozza magát, mivel Ilona sorsa jóra fordult. A király magával vitte az udvarhölgyek közé, hogy ezután a kedves, szeretett királyné közelében legyen.

Így ért véget a talált kislány története, akit a jóságos szerzetesek még talán most is siratnak, ha azóta meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle, aki tudja, az mesélje.

Wolf Sándorné, Osváry Mária

Lengyeltóti



Mennyei Atyám!

Hálás vagyok ezért a pár napért/hétért, amit pihenéssel, kikapcsolódással tölthettem. Köszönöm, hogy volt lehetőségem időt és pénzt szánni arra, hogy testben, lélekben és szellemben is felfrissüljek. Hálás vagyok az élményekért, melyekben részem volt. Kérlek, segíts megőriznem ezt az érzést, a nyugalmat és a békémet, hogy ezekből meríthessek a mindennapokban, de ne merítsem ki a tartalékaimat. Mutasd meg azokat az apró örömeiket, melyek segítenek továbbra is jó hangulatban, boldogan végezni a dolgaikat. Szeretném, ha nem lenne gyorsan múló emlék ez a nyaralás, amit most megélhettem.

Ámen.

A LEGRÖVIDEBB IMA

Néha a kevesebb szó sokkal többet mond, mint egy félórás imádság. Szívünk és lelkünk összes gondolatát bele lehet tömöríteni két rövid kis szóba.

Egy órája sincs, hogy újból átnyalaztam a tájanatómiát, a Littmann-féle *Sebészeti műtéttant*. Memorizáltam a régió képleteit, hogy mit szabad és mit nem. Érdekesek a tájanatómia-atlaszok. Az artériák pirosak, a vénák kékek, az idegek sárgák, az inak fehérek. Ráadásul mindegyikhez egy parányi fekete nyílvesző tart, a képlet pontos anatómiai nevével. Hát persze, így könnyű! – s majdnem nevetek. A valóság egészen más, az állandó szívás és törlés ellenére alig látunk a vérszattól, s semmi sem emlékeztet az atlaszban látottakra. A kendők által szabadon hagyott kis négyzet semmilyen tájékozási pontot sem nyújt. Egyedül az aneszteziológus kolléga helye biztos, többnyire a beteg feji végénél ül vagy áll. Isten kezében vagyunk, a beteg és a személyzet egyaránt...

A bevonuláskor nem szólnak fanfárok, csak néhány készülék zümmögése jelzi, hogy működésre kész. Kölcsonösen köszöntjük egymást. A beteg hetvenöt feletti, az elképzelhető összes betegség birtokában. Váratlanul megszólal:

– Mielőtt elaludnék, szeretnék imádkozni! Lehet?

– Persze, csak tessék! – mondom bosszúsán.

– Köszönöm, fiam – s belekezd csendesen. – Domine... Ámen! – mondja e két szót.

– Csak ennyi? – kérdezem meglepetten.

– Csak ennyi.

– Uram... Úgy legyen!

– Igen, fiam. Ez minden. E két szó közöttiek az Úr ügyis tudja. Tudja, hogy mit mondanék, mit kérnék. Én nem kérek magamnak semmit, de elfogadom, amit tőle kapok. Tudom, ma ő vezeti a doktor urak kezét, így nem hibázhatnak.

Mereven állunk, feltartott kézzel. Talán csak a maszkok mögötti szemüvegek csillognak fényesebben, mint korábban.

– Lehet még egy kérésem?

– Igen, természetesen – de már nem vagyok bosszús a kérés miatt. Életem legrövidebb és leginkább hittel teli imáját hallottam egy perce. Gondolatban még kitöltöttem a két szó közötti helyet.

– Szeretném elénekelni a legszebb énekünket, ha még tudom, mert nagyon álmosodom.

S ekkor remegő, halk hangon belekezd a 42. zsoltár első sorába:

– „Mint a szép híves patakra a szarvas kívánczik...”

A következő sortól az egyik műtősnő csatlakozik:

– „...lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkodik...”

A versszakot már öten fejezzük be:

– „...Tehozzád, én Istenem, szomjúhozik én lelkem. Vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten?”

Mély sóhajjal álomba merül a néni.

– Törlést kérek! A szemüvegemre.

Még várok egy percet, hogy összeszedjem magam.

– Ha Isten velünk... Kezdhajjuk!...

Szerző: dr. Arbanász Zoltán

Egymásban

Ma Istenben vagyok,
Bennem van az Isten,
Ma egymásban vagyunk,
Mint a van s a nincsen.

Szerelmes az Isten,
Mért engem szeressen,
Mint az útonálló,
Engem várjon lesben?

Világ rugdosása,
Világ ölelése,
Benned vagyok mégis,
Benned vagyok mégse.

Keskeny út előttem,
Széles ég fölöttem,
Beléd törülköztem,
Benned megfürödtem.

Tebenned aludni,
Ébredni belőled
Életre hátralék,
Halálra előleg.

Szaladni tebenned,
Futni mozdulatlan,
Áldó mozdulatban,
Kérő mozdulatban.

Mókuskerekedben
Az idő csörömpöl,
Egy marék muzsikát
Szaggatok a csöndből.

A maréknyi hangot
Hegyekké keleszttem,
Felemelsz, mint szikla,
Elnyelsz, mint tengerszem.

Ma Istenben vagyok,
Isten lakik bennem,
Mennyei laktőrem
Ideleln fizessem.

Szerelmes az Isten,
Énbelém van esve,
Felfelé zuhantam,
Akárki meglesse.

Lackfi János

Biblia kritikusok

Egy turista hanyagul körülnézett egy firenzei képtárban, majd felkiáltott:

- Ezek az önök remekművei? Nem sok érdekeset látok bennük.
- Uram – mondta az ő, nem a képek vannak itt kipróbálás alatt, hanem a látogatók.

Így van ez a Bibliával is. Bár sokan kritizálják, mégsem az Írás van kipróbálás alatt, hanem az olvasók. Egyszer eljön az ítélet napja azokra, akik visszautasítják a bizonyágtételét.



Kívánságműsor

„András egy régi kedves Bojtorján dalt kért tőlünk; Judit testvérének, Olgának a születésnapjára Bergendytől egy szép szerelmes nótát, Laci Tiszavarsányba a srácoknak egy gyors, pörgős számot az Ed-dától!”

„Nagyszerű! Küldöm. Mi minden kívánságot teljesítünk. Most hírek, de ne menjenek sehová, mert jövünk vissza és rögtön a szünet után jön a Modern Talking!”

„Igen! Katalin a Generáltól kérte a Fűrész. Katalin, Katalin, csak nincs valami baj, ha-ha-ha! Többen valami vidám, pörgős nótát kérnek erre a borongós szombat délutánra. Peti, a kombájnos Chris Reát hallgatná. Peti, pont a Road to heaven-t? Petikém, mennyi van még hátra? Hány barázda? Szánt az eke. Mi? Ha-ha-ha! És érkeznek a kívánságok sorban. Nagyszerű! A Deep Purple? Az marha jó! Rendben! Smoke on the water. Küldöm! Szóljon akkor most mindenkinek a Boney M! Ez itt a Daddy Cool!”

„Igen, természetesen! Ezerhatos motor, tempomat, tolatóradar, különleges gyöngyház fényezés, intelligens parkolás és ablaktörlő, auto-mata klíma, GPS majdnem egész Európára! Öt év garancia. Persze, természetesen van más felszereltség is. Kisebb? Hát anynyira azért nincs. Igen az a márka is a cégsoporthoz tartozik. Olesőbb, persze. De az ár-érték arány. Hogy használtat? Itt áll az udvaron. Nincs tízéves. Kis testi hibával. Ha-ha-ha. Nincs ezzel semmi baj, csak egy kicsit akad. Ja! A forgalomba helyezés, biztosítás, jutalék, pótkerek. Jó utat! Kicsit félrehúzó, a sorompónál vigyázzon, becsapós!”

„Szóval 70x20x1200 mm-es kellene 52 darab. Csiszolt, de nem lakkozott. Hm. Csak nem egy B 52-es készül a fészében. Ha-ha-ha. Megnézzük. Szóval van itt 70x20x1000 mm-es, csiszolt és nem lakkozott. Rövidebb, de hát kicsire nem adunk. Ha-ha-ha. Nyulat nem lövünk vele! Ha-ha-ha. Majdnem stimmel. 1200 mm-es csak harmincasban van, de az lakkozott is. Akkor inkább az? Rendben. Igen értem, hogy abból kétszer annyi kell, de hát csak 80 darab van. Akkor inkább a 70x20x 1000-ast? Megoldjuk. De szállítani nem tudjuk. A Karcsiék ilyen tételt nem vállalnak. Talán vegyen egy tonna cementet és ezer téglát is. Hát, ha nem, akkor szóljon Ferinek Ladányba a Fonográfól: Ha felépül végül a házuk! Fejre vigyázzni!”

„Van, persze van ilyen méretű gumink. Csak egy kicsit szélesebb, de jó lesz erre az abroncsra. Hát egy kicsit hozzáér! Attól még lehet tekerni. Jó kis fitness. Ha-ha-ha. Hatalmas nyolcas van benne. Nem probléma, így is tökéletes lesz. Kicsit állítok a féken. Meg is van. Látja, most már nem ér hozzá. Hogy nem fog? Arról nem tehetek. Legalább tízéves. Szerintem hagyja itt, majd mi kidobjuk. Ez a bringa itt tökéletes. Igen, nyolcvankilenc-

ezer, de alig használt. Újszerű. Csak hatos van benne. Ha-ha-ha. Én értem, hogy maga csak a szelepet akarta kicseréltetni, de higgye el, így sokkal jobban jár! Jöjjön máskor is. És most szóljon is a Queentől a Bicycle! Karolina írja, hogy Freddie volt a férfiideálja. Oh, Carol!”

„Hogy kitől? Milyen könyv? Még nem hallottam róla. Elég furá név. Megnézhetem a rendszerben. Szepes Mária, Szép Ernő, Szerb Antal... Jó! Tényleg. Itt van. De csak rendelhető. A boltban nincs. Ne haragudjon, annyi sz...r jelenik meg. Könyvhét? Megrendelhetjük a raktáról. De az néhány nap. Vigyen valami mást. Ragaszkodik az „sz” betűs szerzőkhöz? Itt van Eszterházy. Nem, nem „E”. Mondom, hogy Eszterházy. Esszel! Ha-ha-ha. Nem értem mit akadémizál! Nagyon jó kis könyv. Ha nem, hát nem. Nem dől össze a világ. És magának is szóljon minden idők legnagyobb slágere a Baccarától: Yes Sir! I Can Boogie!”

„Igen. Ez az ágyrács pontosan ekkora. A matrac egy kicsit keskenyebb és rövidebb. Így kaptuk Skandináviából. Ez a modern és természettudatos. Ott már fényévekkel előttünk járnak. Tudja hány fát mentünk meg ezáltal, hogy egy kicsit keskenyebb és egy kicsit rövidebb? És nem is zavaró. Tessék kipróbálni. Na? Na? Milyen érzés? Tett valamit a világért! Legalább egy fát megmentett az esőerdőben! Értem, hogy csak ágyneműt akart venni, de miféle ágya van otthon? Környezettudatos? Ez egy intelligens ágy. Okoságy! Ért engem? O-k-o-s! Ha-ha-ha. Nem? Hát tudja, nem is néztem ki magából. Reakciós egy feje van. Stimmeljen! Ezt tudja csak hajtogatni! Stimmeljen! Hát akkor szóljon magának Amanda Lear. Az stimmel, higgye el!”

„Na, most a százezer az már nem annyi, mert hát vannak ugye a költségek. Lehet, hogy önnek akkor ezt mondták, de rosszul mondták. Vagy, ami még inkább lehetséges, ön rosszul értette. Mert nem csak a költségek vannak, egyszeri, plusz a tizenkétszer egyhavi meg nekünk a tizennegyedik havi, ha-ha-ha, de hát vannak ugye az adók is. Kamatadók, meg – na mindegy – tessék elolvasni. Tudom, hogy százezerre számított, de azért ez sem rossz. A piacon a legjobb. Itt tessék aláírni. És itt, és még itt, és itt. Sajnos a pénztár most zárva. Emberek vagyunk. Egy óra múlva kinyit. Addig hallgassa meg a Neotontól a Santa Mariát! Felfedezzük Amerikát! Gabi kérte Tóalmásról.”

„Szeretet, tisztelet, megbecsülés. Jó szó, mosoly, empátia, odafigyelés. Simogatás, megbocsátás, meghittség, harmónia, önfegyelem, önfeláldozás. Adakozás, áldozatvállalás, féltés, szép tiszta tekintetben igazság, szelíd szóban bizonyosság. Megbékélés, megértés, hosszú harag után kibékülés. Féltség kéznyújtás, s felszabadult parolázás: húsz éven át miért is? Mindezt megtehetjük, s csak nevetünk, mint én is, hogy majd megint valaki elrikkantja magát: hát akkor szóljon Gyuri kérésére az Elmegek, s most nem Máté Péter előadásában, hanem a dalt világsikerre vivő Sylvie Vartantól. Nicolas! Elmegek!”

Folytatás a következő oldalon!



„Dehogy megyek! Dehogy Nicolas! Jéghideg Afrika, romantikus Skandinávia. A magyar a legősibb nép Európában, de lehet, hogy a világon is. (Az biztos, hogy nem a román, mert ők is ezt állítják.) Negyvenezer-négy százötven éves. De a Kati néni negyvenezer négy százötvenkét és fél. Dehogy megyek. Ballagok, elcsoszogok, elevezek. Tessék itt a bizonyíték. A lábamon alig alig állok, mégis szeretnek a lányok... Pentatlon, nincs párja. Nem páros szám az öt. És a Pi! Azt aztán ne is bolygassuk! Inkább hallgassuk meg Lakatos Weisember Sándort és népi zenekarát (Sándor gitáron játszik, jobban, mint a Gary Moore): Aranyeső! Aztán majd mondom, mi van.”

„Záporoznak a kérések. Kívánságok. Jókívánságok. Üzenetek. Vélemények is. Jean-Claude egy jó otthont keres, bentlakással, teljes ellátással, Angela orvost keres idegi panaszaira, mások fűnyírást vállalnának, van aki a fogorvos úrnak üzeni, hogy rendezné a fogsorát, többen kérték Ullmann Mónikától az „Írtam a bátyámnak egy dalt”, mások kifogásolják, hogy elhangzott egy dal délelőtt, amelyben az egykori besúgó énekelt – besúgó énekelt, ha-ha-ha, ez jó -, de jó ez, nagyon jó! Hogy ki énekelt? Fogalmam sincs. Én igen, de az már régen volt. Ilyen világ volt. Tessék megérteni! Akkor jöjjön most közkívánatra a Modern Talking! Chery, Chery Lady.”

„Labilis felettünk a légkör. Napozni a napon veszélyes. Árnyékban meg nem érdemes. Ha-ha-ha! Everybody is dancing with the captain! És Mike and the mechanics! És Tibor Lévai. Jaj de jó! Nézzük akkor az üzeneteket! Zsuzsa írja, hogy szuperek vagyunk. Köszi Zsuzsi! Zsóci üzeni Rákoskeresztúrra Marinak, hogy örökké és csak te. Ez szép volt Zsóciém! Hajrá! Valaki új szobabútort kér, mert beázott a lakás, szétmállott a Varia. Sajnálom, nagyon sajnálom, de hát ez nem ilyen műsor. Mi csak egy dalt tudunk küldeni, hogy jobban teljen az idő, és talán a bajokat is elfeledjük néhány percre. Szóljon akkor most a Modern Talking!”

„Tájékoztatjuk, hogy ügyfélforgalmunk éppen most nagyon megnövekedett. Kérjük próbáljon hívni később. Jelenleg minden munkatársunk foglalt. Technikai probléma? Műszaki probléma? Nagyon is van különbség! Számlával kapcsolatos? Kárbejelentés? Időpontkérés? Március nyolcadika? Igen tudom, hogy augusztus van. Kérem, ne kiabáljon. Panasz? Akkor kapcsolom a kollégát, addig hallgassa tovább ezt a megnyugtató Bach kantátát. Nem, Modern Talking nincs, és Boney M sincs. Üzenetet sem olvasok be! Már elnézést, de nem kívánság--műsor ez!”

SZERENCSES KÁROLY

NYERTES PÁLYÁZAT LENGYELTÓTINAK!

Plébániánk életének újrarendezésével alkottuk meg a „Közösségi tér fejlesztése, keresztény identitástudat erősítése” című pályázatot a Magyar Falu Program keretén belül. 2019. július 4-én kaptuk meg az értesítést, miszerint 22 millió forint odaítéléséről döntöttek az ítések. A pályázat négy település: Lengyeltóti, Szőlősgyőrök, Gyugy, Hács hitéleti tevékenységét öleli fel, melyek lakóinak száma 4925 fő, zömében katolikus vallású.

Meghívó erővel szeretnénk fellépni a közösségektől érdektelenné vált emberek felé. Közösségi teret alakítunk, melyben az egyén találja meg a közösség felé vezető utat, érezze jól magát. Programjainkkal élményt szeretnénk nyújtani, melyben a tapasztalás útján megszerzett esztétikum dominál, szellemi és lelki töltődést nyújt. Terjed a lelki szomjúság, amire választ összejöveteleinken keresünk. Formáljuk az érzelmi kultúrát, melynek flowja, a hit vonzó ereje. A hitbéli kirándulásaink, zárandoklatok, táborozások ezt szolgálják. Szeretnénk elfogadtatni a megújulás



szemléletét, az érdeklődőket bekapcsolni az értékmentő szolgálatba, plébániánk újrarendezésére.

Szeretettel várjuk mindenki aktív közreműködését, melyben formálódik a katolikus hitélet. A megtervezett programokról rendszeresen tájékoztatást adunk. Pszichológussal keressük

a választ, mi az idősebb korosztály szerepe a hit erejének átadásában. Papp Miklós a Sapientia Hittudományi Főiskola docense, "Apa vagyok" gondolat körben beszélget az érdeklődőkkel.

Pintér Béla koncertet ad, aki a keresztény könnyűzene műfajában mutatkozik be az egyházközségünkben. Felújításra kerül a káplánlak, mely szintén az egyház közösségét szolgálja. Egyház közösségünk küldetése, hitünket, hagyományainkat, értékeinket megőrizni. Hitvalló emberekre van szükség, hiszen hit nélkül nem lehet jó kezekben egy ország, egy település, egy család.

Ezen szavak szellemében bocsájtok útjára pályázatunkat, tisztelettel megköszönve minden segítő kezét, akik közreműködtek a pályázat elnyerésében, és annak sikeres végrehajtásában.

Solymos Mariska

önkéntes segítő

SZEPTEMBERI PROGRAMOK:

-Szeptember 6. Olvasókör

-Szeptember 13. Felnőtt katekézis

-Szeptember 14. Séta Jézussal

-Szeptember 28. Hittanosok őszi kirándulása

-Szeptember 29. Elsőáldozás

nov. 16. , febr. 29.

Csocsó-
bajnokság:
jan. 25.

Október

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

November

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

December

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

NAPTÁR 2020

Január

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Február

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	

Március

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Április

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Május

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Június

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Július

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Augusztus

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Szeptember

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Séta
Jézussal:
első
szombaton

Előadások

November,
június:
szerdai
napokon
mozi

Felnőtt
katekézis
utolsó
péntekeken

Egyházközségi kirándulás

ősszel: okt. 23.

tavasszal: máj. 23.

Hittanos tábor (Mátra):

lányok: júl. 6-11.

fiúk: júl. 13-18.

Nagybőjti
lelkigyakorlat:
ápr. 3-4-5.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520